

- obciążenie Komisji kosztami postępowania zgodnie z art. 87 regulaminu postępowania przed Sądem, w tym kosztami poniesionymi przez ewentualnych interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżący domaga się stwierdzenia nieważności decyzji Komisji odmawiającej udzielenia dostępu do sprawozdania Komisji w sprawie oceny skutków, a także opinii Rady ds. Oceny Skutków w sprawie zmiany ram prawnych UE dotyczących inspekcji i nadzoru w zakresie ochrony środowiska na szczeblu krajowym i szczeblu Unii.

Na poparcie skargi skarżący podnosi trzy zarzuty, które w istocie są identyczne lub podobne do zarzutów podniesionych w sprawie T-424/14 ClientEarth przeciwko Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 16 czerwca 2014 r. – Brugg Kabel i Kabelwerke Brugg przeciwko Komisji

(Sprawa T-441/14)

(2014/C 303/45)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Brugg Kabel AG (Brugg, Szwajcaria), Kabelwerke Brugg AG Holding (Brugg) (przedstawiciele: adwokaci A. Rinne, A. Boos i M. Lichtenegger)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności, zgodnie z art. 264 akapit pierwszy TFUE, art. 1 pkt 2, art. 2 lit. b) i – w zakresie, w jakim dotyczy on skarżących – art. 3 decyzji pozwanej z dnia 2 kwietnia 2014 r. w sprawie AT.39610 — Kable elektryczne;
- ewentualnie, zgodnie z art. 261 TFUE i art. 31 rozporządzenia nr 1/2003, obniżenie według uznania Sądu wysokości grzywny nałożonej na skarżące w art. 2 lit. b) decyzji pozwanej z dnia 2 kwietnia 2014 r. w sprawie AT.39610 — Kable elektryczne;
- w każdym razie, zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem, obciążenie pozwanej kosztami poniesionymi przez skarżące.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżące podnoszą sześć zarzutów:

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa do obrony i prawa do rzetelnego procesu z powodu nieprzyznania dostępu do akt sprawy i doręczenia żądań udzielenia informacji i zarzutów w języku angielskim
 - W powyższym względzie skarżące twierdzą między innymi, że pozwana powinna była rozpatrzyć uwagi innych adresatów w kwestii pisma w sprawie przedstawienia zarzutów w związku z dostępem do akt sprawy tak samo jak inne ewentualnie odciążające pisma procesowe.
 - Następnie skarżące podnoszą, że w przypadkach jednolitego i powtarzającego się względnie jednego i ciągłego naruszenia dostęp do uwag innych uczestników w przedmiocie pisma w sprawie przedstawienia zarzutów stanowi proceduralny korelat przypisania naruszeń innym uczestnikom.
 - Ponadto przedstawione zostaje twierdzenie, że skarżące jako przedsiębiorstwa mające siedzibę w niemieckojęzycznym kantonie Argowia (Szwajcaria) mają prawo prowadzić korespondencję ze skarżącą w języku niemieckim, ponieważ stanowi on język urzędowy, a nawet język roboczy pozwanej.

2. Zarzut drugi dotyczący braku kompetencji pozwanej w zakresie naruszeń popełnionych przez państwa trzecie bez skutków dla EOG:

— W tym miejscu skarżące utrzymują, że samo ogólne twierdzenie co do istnienia jednolitego i powtarzającego się względnie jednego i ciągłego naruszenia nie wystarcza do ustalenia kompetencji pozwanej w zakresie naruszeń popełnionych przez państwa trzecie. Wręcz przeciwnie, także w takim przypadku pozwana powinna była ich zdaniem szczegółowo zbadać projekty bądź zachowania poza EOG w świetle ich bezpośrednich, istotnych i przewidywalnych skutków w EOG.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia domniemania niewinności wskutek przesunięcia i rozciągnięcia ciężaru dowodu w ramach jednolitego i powtarzającego się względnie jednego i ciągłego naruszenia:

— Zdaniem skarżącym naruszeniom brakuje jednolitości, zwłaszcza jeśli chodzi o kable lądowe i morskie. Nie mamy tu bowiem do czynienia z identycznością towarów i usług, jak również sposobu wykonania, przy czym istnieje tylko częściowa identyczność przedsiębiorstw i osób fizycznych biorących udział w naruszeniach. Co więcej, naruszenia nie są komplementarne.

— Pozwana powinna była przedłożyć osobno dla każdego z przedsiębiorstw niepodważalne i spójne dowody naruszenia w szczególności odnoszące się do początku udziału w naruszeniu, ale także do jego nieprzerwanego czasu trwania.

— W przypadku zwykłego częściowego pośredniego udziału w jednolitym i powtarzającym się względnie jednym i ciągłym naruszeniu pozwana powinna konkretnie wykazać, że dane przedsiębiorstwo chciało przyczynić się do osiągnięcia wszystkich wspólnych celów i wiedziało o wszystkich pozostałych niezgodnych z prawem zachowaniach pozostałych uczestników w ramach całościowego planu bądź mogło być je rozsądnie przewidzieć. Jako że pozwanej nie udało się przedstawić tego dowodu względnie uczyniła to ona w sposób niekompletny, nie powinna ona była pociągnąć skarżących do odpowiedzialności za całość antykonkurencyjnego zachowania.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia obowiązku przeprowadzenia dochodzenia i obowiązku uzasadnienia poprzez błędne stwierdzenie okoliczności faktycznych i sfałszowanie dowodów:

— W opinii skarżących decyzja opiera się na szeregu założeń faktycznych, w odniesieniu do których pozwana nie przedłożyła niepodważalnych i spójnych dowodów. W szczególności jeśli chodzi o domniemany początek udziału skarżących, pozwana fałszuje dowody, wyciąga spekulacyjne wnioski i nie rozważyła co najmniej tak samo wiarygodnych alternatywnych wyjaśnień.

— Co więcej, zdaniem skarżących decyzja jest wewnętrznie sprzeczna, gdyż w jej sentencji stwierdzono jedno i ciągłe naruszenie, podczas gdy w uzasadnieniu jest mowa o jednolitym i powtarzającym się naruszeniu.

5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia prawa materialnego z powodu błędnego zastosowania art. 101 TFUE względnie art. 53 porozumienia EOG

Zdaniem skarżących pozwana narusza art. 101 TFUE względnie art. 53 porozumienia EOG, przypisując skarżącym za pomocą koncepcji prawnej jednolitego i powtarzającego się względnie jednego i ciągłego naruszenia porozumienia innych przedsiębiorstw uczestniczących w naruszeniu, w których to porozumieniach skarżące nie były obiektywnie w stanie brać udziału.

6. Zarzut szósty dotyczący nadużycia władzy z powodu błędnego obliczenia grzywny:

— Zdaniem skarżących odejście od podstawowej reguły przewidzianej w pkt 13 wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien przy ustalaniu roku odniesienia jest arbitralne, zwłaszcza że nie zostało to wystarczająco uzasadnione.

— Ponadto paradoksalne i sprzeczne z zakazem *ne bis in idem* jest postępowanie tego rodzaju, że przy ustalaniu wagi naruszenia w ramach obliczania podstawowej kwoty grzywny za podstawę przyjmuje się jednolite i powtarzające się względnie jedno i ciągłe naruszenie, którego waga została jednolicie ustalona na 15 %, przy czym jednocześnie ustala się dodatkową podwyżkę w wysokości 2 % za udział w niektórych częściach tego całego kartelu. Już przy ustalaniu podstawowej kwoty grzywny pozwana powinna była uwzględnić fakt, że skarżące nie były odpowiedzialne za cały kartel.

- Przy zaliczaniu skarżących do kategorii współuczestników lub uczestników ubocznych pozwana powinna była wziąć pod uwagę faktyczną rolę skarżących w całym kartelu, a nie przypadkową i niemającą znaczenia liczbę środków dowodowych.
- Skarżące podnoszą także, iż obniżka kwoty grzywny o 5 % jest zbyt mała i nie odzwierciedla różnego znaczenia organizatorów kartelu i głównych uczestników z jednej strony oraz niewielkiego udziału skarżących z drugiej strony.

Skarga wniesiona w dniu 12 czerwca 2014 r. – Furukawa Electric przeciwko Komisji

(Sprawa T-444/14)

(2014/C 303/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Furukawa Electric Co. Ltd (Tokio, Japonia) (przedstawiciele: C. Pouncey, A. Luke i L. Geary, solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 9 lit. a) decyzji w zakresie, w jakim Komisja stwierdza w nim, że naruszenie art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG obejmujące Furukawę trwało od dnia 18 lutego 1999 r. do dnia 30 września 2001 r. Ewentualnie, stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 9 lit. a) decyzji w zakresie, w jakim Komisja stwierdza w nim, że naruszenie obejmujące Furukawę rozpoczęło się w dniu 18 lutego 1999 r. lub że bezpośredni udział Furukawy w naruszeniu był kontynuowany po dniu 11 czerwca 2001 r.;
- stwierdzenie nieważności art. 2 lit. n) decyzji lub znaczne obniżenie kwoty grzywny;
- gdyby w ramach skargi wniesionej przez VISCAS Corporation Sąd miał wydać wyrok obniżający kwotę grzywny nałożonej w art. 2 lit. p) decyzji za naruszenia popełnione przez VISCAS Corporation, za które Furukawa ponosi solidarną odpowiedzialność, stwierdzenie, że Furukawa ma prawo do równoważnej obniżki kwoty grzywny, do zapłaty której jest solidarnie zobowiązana;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach niniejszej skargi skarżąca zmierza do stwierdzenia częściowej nieważności decyzji Komisji C (2014) 2139 wersja ostateczna z dnia 2 kwietnia 2014 r. w sprawie AT.39610 – Kable elektryczne.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG lub rozporządzenie nr 1/2003⁽¹⁾, ponieważ dokonała błędnej analizy zachowania mającego miejsce od dnia 18 lutego 1999 r. do dnia 30 września 2001 r. Skarżąca podnosi, że:
 - Komisja nie wykazała w tym okresie istnienia naruszenia obejmującego skarżącą, opisanego w zaskarżonej decyzji;
 - ewentualnie Komisja nie wykazała, że naruszenie obejmujące skarżącą rozpoczęło się w dniu 18 lutego 1999 r.